

Ako užovka Žofka skoro zamrzla

Text a perokresby: Miroslav SANIGA

Na brehu bystriny Riny v dolinke Olinke žije okrem iných zvierat aj užovka Žofka. Zo svojho zimného podzemného úkrytu vylieza až vtedy, keď Slnko Zlatoviečko pohľadza dolinku Olinku horúcimi lúčmi. Najradšej sa vyhrieva na skalke hneď pri bystrine Rine. Skrúti sa do kľbka a nechá sa pohladzať lúčmi Slnka Zlatoviečka. Keď sa jej to zunuje, zošuchne sa do vody a ochladí sa. Všetky zvieratá a vtáčiky dolinky Olinky ju dôverne poznajú.

Raz si k bystrine Rine prišla uhasiť smäd hrdlička Hrkútka. Bola taká smädná, že si vôbec nevšimla užovku Žofku, ktorá ležala na susednej skale. Keď sa napila, pri pohľade na čierne kľbko zmeravela. Taká bola vystrašená, že sa nedokázala pohnúť. Myslela si, že je to vretenica Syčka, ktorá by ju mohla uštipnúť.

Užovka Žofka si všimla vydesený výzor hrdličky Hrkútky a prihovorila sa jej: - *Vari si sa len nezľakla mňa, užovky.*

- *Ty, ty, ty nie si vretenica Syčka?* – až sa zajakávala hrdlička Hrkútka. - *Vyzeráš presne tak ako čierna vretenica spod strýka Buka. Pomýlila som si ťa s ňou. Sivú vretenicu Retiazku, čo má na chrbte čiernu krivolakú čiaru spoznám hneď, ale čiernu vretenicu Syčku od teba veru nerozoznám.*

- *To je ľahké,* - odvetila užovka Žofka. - *Ja mám za ušami žlté fliáčiky, ktoré Syčka nemá. Pozri sa mi za uši.*

- *Aha, vidím,* - povedala spokojnejšie hrdlička. - *To mi ale odľahlo. V tej chvíli, keď som ťa uvidela na skale, úplne mi prestalo biť srdce a krv v žilách mi stuhla na kameň.*

- *Mňa sa nemusíš báť, ja ťa neuštipnem,* - ubezpečovala ju Žofka. - *Predo mnou sa majú na pozore len žaby a myši, ktoré s radosťou naháňam a chytám. Presne tak ako ty pred malou chvíľou vyzerajú vydesené myši, keď sa zatúlajú pred moje oči. Od strachu sa im naježí srst' a zmeravejú, akoby skameneli. Vtedy by si sa ani u nich krvi nedorezala.*

- *Keby myšky v lese nechytal kuvik Buvik, lasica Anica a pri brehu bystriny Riny ty, tak by ich bolo toľko, že by zjedli v dolinke Olinke celú horu.* - povedala hrdlička Hrkútka.

- Máš veľkú pravdu, - súhlasila s ňou Žofka. - *Prababička Príroda pamätala na všetko. Nezabudla stvoriť nás, ktorí dozeráme na to, aby sa myši nepremnožili a nezjedli všetky semenka stromov a kvetov.*

Po krátkom klebetení sa hrdlička Hrkútka s užovkou Žofkou rozlúčila a odletela hlboko do lesa. Žofka si ešte chvíľu polihovala na skalke. Potom sa vtiahla do svojho podzemného úkrytu v brehu pod kameňom.

Keď prevzala u prababičky Prírody službu jeseň, užovka Žofka vyliezala z teplého podzemného príbytku na breh, až keď Slnko Zlatoviečko vystúpalo vysoko nad hory, pretože skoro ráno už pri bystrine Rine prebýval mráz Striebrík, s ktorým sa užovka Žofka nesmie stretnúť.

Raz však pri poslednom kúpeli v hrejivých lúčoch Slnka Zlatoviečka tuho zaspala. A nebyť mráza Striebríka, tak by sa ani nebola zobudila. Všade navôkol už panovala tma no ona ešte nebola zalezená vo svojom podzemnom príbytku.

- *Ako si teraz nájdem chodník k svojej diere?* - nariekala Žofka. Blúdila po brehu, ale vchod do svojho príbytku nenašla.

- *Ak tu takto zostanem celú noc, tak zamrznem,* - horekala užovka Žofka. - *Vtiahnem sa aspoň do raždia, kde ma možno mráz Striebrík nebude tak štípať.*

A tak Žofka pretrpela celú noc v chladnom náručí Striebríka. Celý ten dlhý čas nezažmurila ani oka a lomcovala ňou poriadna zimnica. Na sklonku noci sa jej zdalo, že je úplne zmrznutá. Krv jej v žilách stuhla na ľadové kryštáliky.

Vtedy túžobne očakávala príchod dňa a Slnka Zlatoviečka.

- *Kedy už príde deň?* - pýtala sa sama seba z posledných síl.

Keď sa Slnko Zlatoviečko prizrelo na dolinku Olinku, nechcelo ani ono uveriť vlastným očiam. Mráz Striebrík počas noci postriebрил takmer všetko, takže dolinka Olinka vyzerala ako v zime.

Užovka Žofka sa z posledných síl vyplazila z raždia a celá vysilená si ľahla v očakávaní konca svojho života. Zázračné Slnko Zlatoviečko ju však teplými pohladeniami vzkriesilo. Ako ju pohľadzalo, cítila, ako znova ožíva. Stuhnúť krv sa rozohrievala a začala opäť prúdiť celým jej stuhnutým telom. Keď Slnko Zlatoviečko zachádzalo za hory, užovka Žofka sa už cítila celkom dobre a zaliezla do svojho podzemného domčeka. Tam hlbokým spánkom prespala celú zimu. Odvtedy si však už dáva veľký pozor, aby v príjemnom a

NA TÚRU S NATUROU

hrejivom kúpeli Slnka Zlatoviečka nezaspala, lebo zo studeného objatia mráza Striebrika by sa už nemusela nikdy prebudit'.

